

MEGLEPETÉSEKKEL TELI NYÁR

Tessa Bailey

Fgy Los Angeles-i partiercegnő, egy kisváros az óceán partján, egy mogorva, de szexi férfi – így lesz egy nyár igazán meglepetésekkel teli.

Piper Bellinger népszerű, divatos és befolyásos influenszer, ezért állandóan üldözik a paparazzók. Miután egy elszabadult buli miatt a börtönben köt ki, a nevelőapja elküldi Pipert, hogy tanuljon némi felelősséget. Hogy bizonyítson, a húgával együtt belevág elhunyt édesapjuk korábbi bárjának felújításába.

Ám Piper alig érkezett meg Westportba, máris belefut az izmos, szakállas, rendkívül jóképű hajóskapitány Brendanbe, aki szerint a lány egy hetet sem bír majd ki ott. Piper azonban elhatározza, hogy megmutatja mostohaapjának – és a szexi, de rendkívül mogorva tengerésznek –, hogy mire képes.

A nagyvilági lány és a mogorva halász szöges ellentétei egymásnak, de tagadhatatlan, perzselő vonzalom ébred közöttük. Ám ahogy Piper rátalál a gyökereire, egyre távolibbnak érzi a csillogó, de rideg korábbi életét.

Visszacsbíjtja vajon a nagyváros, vagy Brendan – és emlékekkel teli Westport – már elbűvölte a szívét?

Tessa Bailey

a New York Times és a USA Today bestsellerírója, a kaliforniai Carlsbadból származik. Legértékesebb élettapasztalatait a nagybátyja tulajdonában lévő manhattani K-Dees bárban szerezte, ahol pincérkedett. Itt ismerkedett meg későbbi férjével, aki a legjobb barátja is, és fedezte fel a klasszikus rockzene varázsát, miközben elvégezte a Kingsborough Community College-ot és a Pace University angol szakát. Ezt követően több megghiúsult kísérletet tett az újságírói pályán, de továbbra is arra koncentrál, hogy romantikus regényeket írjon.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.tessabailey.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PASSION
VÁLOGATÁS

„Bailey igazán remeket alkotott a romantikus komédiák műfajában ezzel a legújabb, kiváló regényével.”

Booklist

„Dögös, szexi és szórakoztató – egyszerűen bele akarod vetni magad a történetbe.”

New York Post

„Tessa Bailey könyvei kapcsán két dologra mindig számíthatunk olvasóként: csábítóan szórakoztató szócsatákra és perzselően szexi jelenetekre.”

BookPage.com

„A szerző remekül bánik a szórakoztató szópárbajokkal, az intenzív kémiával és a lehengerlően forró erotikával, ráadásul ebben a regényben Piper és Brendan is komoly lelki fejlődésen mennek keresztül. Lenyűgöző románc egy zseniális szerzőtől.”

Kirkus Reviews

„A huncut karakterek egy elbűvölő, nyüzsgő kis faluban gabalyodnak egymásba – igazi »ellentétek vonzzák egymást« történet ez. A kisvárosi romantika szerelmesei imádní fogják Piper és Brendan történetét.”

Library Journal

**PASSION
VÁLOGATÁS**

Tessa Bailey

MEGLEPETÉSEKkel TELI NYÁR

— részlet —

Első fejezet

Megtörtént az elképzelhetetlen.

Az eddigi leghosszabb kapcsolata egy szempillantás alatt véget ért.

Három hét az életéből *elfecsérelődött*.

Piper Bellinger lepillantott rúzsvörös, egyvállas Valentino koktélsruhájára, és próbálta felfedezni magán a hibát, de semmit sem talált. Ízlésesen napbarnított lába bőre olyan fényesen csillogott, hogy a fogait is megnézhetné volna benne. Úgy tűnt, ha feljebb halad a testén, akkor sincs semmi baj. Amikor a milánói divathéten a kulisszák mögött lefejtette magáról a keblét tartó szalagot – mondhatni, ez a ciciszalagok szent grálja –, nagyon is rendben voltak a mellei. Elég dúskeblű volt ahhoz, hogy felkeltsse a férfiak figyelmét, mégis elég kicsik voltak a mellei ahhoz, hogy minden negyedik Instagram-posztban sportosan feszíthessen velük. A sokoldalúsággal fenntarthatta az emberek érdeklődését.

Miután meggyőződött arról, hogy semmi sincs a megjelenésében, ami kirívóan oda nem illő lenne, Piper végigpillantott Adrian klasszikus szabású, a legfinomabb cápabőr szövetből készült Tom Ford öltönytadrágja szárán. Képtelen volt magába fojtani egy sóhajt a zakó tökéletes hajtókái és a monogramos gombok láttán. Az, ahogyan a pasija türelmetlenül pillantgatott Chopard órájára, majd a válla felett hátranézve fürkészte a tömeget, csak megerősítette az unatkozó playboy imázsát.

Hát nem éppen ezt a rideg elérhetetlenséget találta vonzonak ebben a férfiban?

Istenem, mintha száz év is eltelt volna már az első találkozásuk éjszakája óta. Azóta legalább kétszer volt arckezelesen, nem igaz? De ugyan mit számít már az idő? Piper úgy emlékezett kettejük megismerkedésére, mintha csak tegnap történt volna. Adrian mentette meg attól, hogy Rumer Willis születésnapj partiján hányásba lépjen. Ahogy az otthonában a férfi karjaiban fekvő felpillantott markáns állára, Piper Hollywood fénykorában érezte magát. Amikor a férfiak zakót viseltek, a nők pedig hosszú, boával díszített ruhát. Ez volt az ő saját klasszikus, filmszerű szerelmi történetének kezdete.

Csak hogy most már a stáblista is lement.

– Nem hiszem el, hogy képes vagy mindent így eldobni – suttogta Piper, a pezsgőspoharát a keblei közé szorítva. Talán ha sikerül odairányítania a férfi figyelmét, akkor hajlandó lesz meggondolni magát? – Annyi mindenben mentünk már keresztül együtt.

– Igen, sok mindenben, igaz?

Adrian intett valakinek a tetőterazon, gesztusával azt jelezve, hogy bárki is legyen az illető, ő mindjárt csatlakozik hozzá. Együtt érkeztek a fekete-fehér-piros partira. Egy kisebb szabású estély volt ez, amelyet azzal a céllal rendeztek, hogy pénzt gyűjtsenek az *Elnyomottak és híresek életmódja* című független filmes projekthez. Az író-rendező Adrian barátja volt, ami azt is jelentette, hogy a Los Angeles-i elit mostani összejövetelén résztvevők többsége az ő ismeretégi köréből került ki. Nem voltak ott Piper barátnői, akik megvigasztalhatták volna, vagy megkönnyíthették volna számára a méltóságteljes távozást.

Ha vonakodva is, de Adrian ismét Pipernek szentelte a figyelmét.

– Várjunk csak, mit is mondtál?

Piper túl halványnak érezte a mosolyát, ezért még feljebb húzta a száját, ügyelve arra, hogy ne tűnjön mániákusnak. *Fel a fejjel, csajszi!* Nem ez volt élete első szakítása, igaz? Nem

egyszer volt már része ebben, éspedig többnyire váratlanul. Végül is Los Angeles a szeszélyek városa.

Igazából sohasem tűnt fel neki, hogy milyen gyorsan megváltoznak a dolgok. Egészen mostanáig.

Huszonnyolc éves lévén Piper még nem számított öregnek. Mégis ő volt az egyik legidősebb nő ezen a partin. Sőt, ha jobban belegondol, minden partin ez volt a helyzet, amelyen csak megfordult az utóbbi időben. A Melrose-ra néző üvegkorlátra egy feltörekvő popsztár támaszkodott, aki egy nappal sem lehetett több mint tizenkilenc. Neki nem volt szüksége a Milánóból beszerzett szalagra ahhoz, hogy ne lógjanak a mellei. Könnyed és ruganyos volt a keble, mellbimbói pedig olyan hegyesek, mint egy fagyalttölcsér vége. Pipert legalábbis erre emlékeztette a látvány.

Maga a házigazda egy huszonkét éves fiatalember volt, aki a filmes karriert választotta.

Pipernek viszont ez volt az eddigi pályafutása. Bulizni. Láttatni magát. Néha valamilyen fogfehérítőt tartani a kezében, amivel megkeresett néhány dollárt.

Nem mintha szüksége lett volna a pénzre. Ő legalábbis nem gondolta, hogy szüksége van rá. Mindenét, amiye csak volt, egy hitelkártya időnkénti lehúzásával szerezte meg, de rejtély volt előtte, hogy mi történt ezek után. Feltételezte, hogy a számla a mostohaapja e-mail-címére ment ki, vagy valami ilyesmi. Remélhetőleg nem fogja furcsállni azokat az ágyékrész nélküli bugyikat, amelyeket Párizsból rendelt.

– Piper? Helló?

Adrian integetett a kezével a lány arca előtt. Piper csak most kapott észbe: már túlságosan hosszú ideje bámulja a popsztárt. Elég régóta ahhoz, hogy az énekesnő visszabámuljon rá.

Piper elmosolyodott, és intett neki, félénken a pezsgőspoharára mutatott, mielőtt ismét ráhangolódott az Adriannel folytatott beszélgetésre.

– És ez azért van, mert véletlenül szóba hoztalak a terapeutámnak? Nem mentünk különösebben mélyre, semmi ilyesmi, elhíheted. Legtöbbször végigalszom a terápiát.

A férfi néhány másodpercig csak bámult rá. Őszintén szólva, ez valahogy jólesett Pipernek. Ez volt a legtöbb figyelem, amit kapott tőle azóta, hogy megismerkedtek, és majdnem belelépett a hányásba.

– Randiztam már néhány üresfejű nővel, Piper – sóhajtott. – De te mindegyiküket felülmúlod.

Piper kitartóan mosolygott, bár ez most a szokásosnál több elszántságot igényelt tőle. A jelenlévők már felfigyeltek rá. Abban a pillanatban legalább öt szelfi háttérben állt, amelyeket a tetőteraszlól készítettek. Köztük volt Ansel Elgort is. Katasztrófa lett volna, ha hagyja, hogy kiüljön az arcára a csalódottság. Arról nem is beszélve, mi lesz, ha híre megy a szakításuknak.

– Nem értelek – mondta nevetve, rosegold haját átdobva a válla felett.

– Megdöbrentő – reagált rá a férfi fanyarul. – Nézd, bébi! Jó móka volt ez a három hét veled. Kivételesen jól mutatsz bikiniben. – Megvonta a vállát az elegáns Tom Ford öltönyben. – Csak szeretnék pontot tenni a végére, még mielőtt unalmassá válik, érted?

Unalmas vagyok. Öregszem. Nem vagyok se filmrendező, sem pedig popsztár.

Csak egy mutatós lány vagyok egy milliomos mostohaapával.

Piper azonban nem gondolhatott most erre. Mászt sem szeretett volna, mint lelépni innen, amennyire csak lehetséges, feltűnésmentesen, és aztán alaposan kisírni magát. Persze csak miután bevett egy Xanaxot, és posztolt egy inspiráló idézetet az Instáján. Ez persze megerősítette volna a szakítás tényét, de egyben azt is lehetővé tette volna, hogy ő irányítsa a narratívát. Egy idézet a fejlődésről és az önszeretetről talán?

A húga, Hannah biztosan tudna egy tökéletesen ideillő dalszöveget, amit beilleszthetne a posztba. Mindig egy halom bakelitlemezzel mellett üldögél azzal a hatalmas és ronda fejhallgatóval a fülén. A francba is, bárcsak hitt volna Hannah-nak, amikor kifejtette neki a véleményét Adrianról.

Mit is mondott róla? Ó, igen. Hogy olyan, mintha valaki szemeket rajzolt volna egy tarlórépára.

Piper ismét máshol járt gondolatban. Adrian másodszor is rápillantott az órájára.

– Akkor ezzel végeztünk is? Most már el kell vegyülnöm a társaságban.

– Oh, igen – vágta rá Piper sietősen, miközben a hangja borzasztóan természetellenesen csengett. – Nagyon is igazad van abban, hogy szakítsunk, mielőtt ellaposodik a kapcsolatunk. Én nem is gondoltam még így erre.

Hozzákocintotta a pezsgőspoharát a férfiéhez.

– Tudatosan szakítunk. *Très mature.*

– Úgy van. Nevezd, aminek akarod. – Adrian halvány mosolyt erőltetett magára. – Mindent köszönök.

– Nem, én köszönöm neked. – Piper összepréselte a száját, és próbált minél értelmesebb arcot vágni. – Sok mindent tanultam magamról az elmúlt három hétben.

– Ugyan már, Piper!

Adrian nevetett, és tetőtől talpig végigmérte a lányt.

– Te csak öltözködni tudsz, és apuci pénzét költeni. Nincs okod bármit is tanulni.

– Kell-e vajon ok erre? – kérdezte Piper könnyedén, a száját még mindig felfelé húzva.

Adriant bosszantotta, hogy feltartja. Hallhatóan kifújta a levegőt.

– Azt hiszem, nincs szükséged rá. Viszont mindenképpen szükséged van egy olyan agyra, amely nem csak azért működik, hogy megszámold, hány lájkot tudsz szerezni egy fényképpel a melledről. Az élet több ennél, Piper!

– Igen, tudom – mondta a lány ingerülten, és nem kis szégyenérzettől hajtva. – Az élet az, amit fotókon keresztül dokumentálok. Én...

– Istenem! – Adrian félig nyögött, félig nevetett. – Miért *kényszerítesz* arra, hogy seggfejként viselkedjek?

Valaki Adrian nevét kiáltotta a tetőtéri lakosztály belsejéből. A férfi feltartotta az egyik ujját, miközben a tekintetét továbbra is Piperre szegezte.

– Benned egyszerűen semmi sincsen, érted? Több ezer Piper Bellinger létezik ebben a városban. Veled lenni mind-

össze annyit jelent, mint elütni valahogyan az időt. – Megvonta a vállát. – És a te időd már lejárt.

Kész csoda volt, hogy Pipernek sikerült megőriznie nyerő mosolyát, miközben Adrian faképnél hagyta, és máris oda kiáltott valamit a barátainak. A tetőterazon tartózkodók egy emberként bámulták Pipert, a szájukat a kezük mögé rejtve suttogtak és sajnálkoztak rajta. Borzalom! Piper intett feléjük a poharával, aztán rájött, hogy az már üres. Letette egy arra elhaladó pincér tálcájára, majd a tőle telhető legnagyobb méltósággal a hóna alá csapta Bottega Veneta, szaténselyemből varrott kis retiküljét, átsiklott a báméskodók tömegén, és pislogással küzdve a könnyei ellen próbált a lift hívógombjára összpontosítani.

Amikor bezárult előtte a liftajtó, és eltakarta a bámész szemek elől, hátradőlt, nekitámaszkodva a fémfalnak. Mélyeket lélegzett az orrán keresztül, majd a száján át fújta ki a levegőt. Nyilván máris az összes közösségi oldalon terjed a hír, hogy Adrian dobta őt, a posztolók talán még videót is mellékelnek hozzá. Ezek után még a C kategóriás hírességek sem fogják meghívni a partijaikra.

Partiarc hírében állt pedig, olyasvalaki volt, akit szívesen láttak a bulikon. Szórakoztató egyéniségnek tartották, aki vonzó is.

Ha elveszíti ezt a társadalmi státuszát, akkor ugyan mije *marad*?

Piper elővette a telefonját a táskájából, és szórakozottan rákeresett egy luxus Uberre. Talált is egy sofőrt, aki mindössze öt percre volt tőle. Aztán bezárta az alkalmazást, és előhívta a kedvencei listáját. A hüvelykujja egy pillanatig Hannah neve felett lebegett, de végül Kirby mellett döntött. A barátnője már az első csengetésre felvette.

– Ó, istenem, igaz, hogy Ansel Elgort szeme láttára könnyörögtél Adriannek, hogy ne szakítson veled?

A helyzet ezek szerint rosszabb volt, mint gondolta. Hányan adhattak már tippeket a TMZ-nek? Holnap este fél hétkor már a nevével fognak dobálózni a szerkesztőségben, miközben Harvey az újrahasznosítható poharából kortyolgat.

– Nem könyörögtem Adriennek, hogy maradjon velem. Ugyan már, Kirby, ennél jobban ismersz engem!

– Ez igaz, ribi, de én nem vagyok azonos mindenki más-sal. Muszáj elhárítanod a kárt! Van egy sajtósod, akit megbízhatasz ezzel?

– Már nincsen. Daniel azt mondta, hogy nincs szükség sajtóközleményt kiadni arról, ha vásárolni megyek.

Kirby felfortyant.

– Oké, boomer.

– De igazad van – mondta Piper. – El kell hárítanom a kárt.

Kinyílt előtte az ajtó, és Piper kiszállt a liftből. Piros talpú, magassarkú körömcipőjében végigcsattogott az előcsarnokon, majd kilépett a Wilshire-re. A meleg júliusi levegő felszárította kicsordulni készülő könnyeit. Los Angeles belvárosának magas épületei felfelé nyújtózkodtak a szmogos nyári éjszakai égboltra. Piper a nyakát forgatva kereste a tetejüket.

– Meddig van nyitva a Mondrian tetőtéri medencéje?

– Téged most tényleg a nyitvatartási idő érdekel? – hőbörgött Kirby. A háttérből hallatszott, hogy szívja közben az e-cigarettáját. – Nem tudom, de már elmúlt éjfél. Ha eddig még nem zárt be, akkor hamarosan be fog.

A járdaszegély mellett megállt egy fekete Lincoln. Miután kétszer is ellenőrizte a rendszámot, Piper beszállt a kocsiba, és becsukta az ajtót maga után.

– Nem az lenne a *legjobb* módszer, hogy tűzzel harcoljunk a tűz ellen? Mi lenne, ha beszöknénk az uszodába, és buliznánk ott egy jót? Akkor úgy nézne ki, hogy Adrian egy élő legendával szakított.

– A francba! – Kirby levegő után kapkodott. – Feltámasztod a 2014-es Pipert!

Ez volt a jó reakció, ugye? Nem létezett jobb időszak Piper életében, mint az az év, amikor betöltötte a huszonegyet, és kitombolta magát Los Angeles-szerte, miközben híres is lett egyszerre. Egyszerűen csak kialakított egyfajta rutint, ennyi volt az egész. Talán most eljött az ideje, hogy visszaszerezze a koronáját. Akkor talán nem visszhangoznának benne újra

és újra Adrian szavai, és nem kényszerülne arra, hogy belegondoljon: lehet, hogy a férfinak igaza van.

Valóban csak egy vagyok a sok ezer közül?

Vagy az a lány, aki hajnali egy órakor betör az uszodába, hogy úszhasson egyet?

Piper határozottan bólintott, és előrehajolt.

– Elvinne inkább a Mondrianbe, kérem?

Kirby hümmögött.

– Akkor ott találkozunk.

– Van egy jobb ötletem.

Piper keresztbe vetette a lábát, és hátradólt a bőrülésben.

– Mi lenne, ha *mindenki* ott találkozna velünk?

Második fejezet

A börtön hideg és sötét hely volt.

Piper a cella kellős közepén állt, és reszketve fogta a könnyökét, hogy véletlenül se érjen hozzá semmihez, ami miatt tetanuszinjekciót kellene kapnia. Egészen eddig a pillanatig a „kínzás” fogalma csak homályos leírása volt valaminek, amit sohasem volt képes ésszel felfogni. De megállni, hogy *ne pisiljen* bele a penészes vécébe nagyjából hat koktél után, olyan kínszenvedés volt, amit egyetlen nőnek sem lenne szabad átélnie. A Coachella vécéinek késő éjszakai állapota semmi sem volt ehhez a mocskos fémtrónushoz képest, amely a cella sarkában állva gúnyolódott vele.

– Elnézést kérek! – kiáltotta Piper, a rácshoz billegve magassarkú cipőjében. A börtönőrök sehol sem voltak a látatháron, de a *Candy Crush* jellegzetes hangjait egészen közelről vélte hallani.

– Helló, én vagyok az, Piper! Van itt egy másik mosdó is, amit használhatnék?

– Nem, hercegnő – szolt vissza egy női hang. Nagyon unottnak tűnt. – Nincsen.

Piper a combjait összeszorítva toporgott, a hólyagja már nehezen bírta visszatartani az ingert.

– *Te* melyik mosdót szoktad használni?

Horkantás hallatszott.

– Azt, ahová mindenki jár, aki *nem* bűnöző.

Piper már nyüszített. A foglárna nagyot nőtt a szemében, amiért habozás nélkül ilyen kíméletlen választ adott.

– Én nem vagyok bűnöző – próbálkozott újra Piper. – Ez az egész egy félreértés.

Trillázó nevetés visszhangzott a rendőrőrs szürkés színű folyosóján. Piper azon tűnődött, vajon hányszor haladt már el az őrs épülete mellett a North Wilcoxon. Most azonban rabként volt itt.

Pedig milyen jól sikerült az a buli!

Az őr lassan araszolt oda Piper cellája elé, az ujjait bedugta bézs színű egyenruhája nadrágja zsebébe. *Bézs*. Bárki is döntött arról, hogy milyen színű legyen a bűnüldözési szervek uniformisa, az illető kegyetlen és nem mindennapi büntetést érdemelne.

– Szerinted az valami félreértés, ha záróra után kétszáz ember betör egy szálloda uszodájába?

Piper keresztezte a lábait, majd mélyen beszívta a levegőt az orrán keresztül. Ha szégyenszemre bepisilne a Valentino ruhájában, akkor inkább önként itt marad a börtönben.

– Akár hiszed, akár nem, de a medence nyitvatartási ideje nem volt jól láthatóan kiírva.

– Ezzel fog érvelni a drága pénzért felfogadott ügyvéded is? – A börtönőr szemlátomást jól szórakozott rajta, miközben a fejét ingatta. – Valakinek be kellett törnie az üvegajtót ahhoz, hogy bejusson oda, és beengedje a többi gazdag kölyköt. Ki volt az? A láthatatlan ember?

– Nem tudom, de ki fogom deríteni – fogadkozott Piper ünnepélyesen.

A börtönőr mosolyogva sóhajtott fel.

– Ahhoz már túl késő, édesem. A lila csíkos hajú barátod már bevallotta, hogy te vagy a főkolompos.

Kirby.

Biztosan ő volt az.

A partin senki másnak nem voltak lilára festett tincsei. Piper legalábbis így emlékezett. Valamikor a medencében zajló vízcisatározások és az illegális tűzijátékok felrobbantása között azonban elveszítette a fonalat: képtelen volt követni, hogy kik érkeztek még oda vendégként. Bár tudhatta volna, hogy nem bízhat meg Kirbyben. Ők ketten barátnók voltak ugyan, de nem elég közeliak ahhoz, hogy

Kirby hazudjon az érdekében a rendőrségnek. Barátságuk alapjául az szolgálta, hogy kommentelték egymás posztjait a közösségi médiában, és támogatták egymást a neveléses vásárlásokban. Ilyen volt például az, amikor Piper megvett egy négyezer dolláros, rúzs alakú táskát. Az ilyen felszínes barátságokra többnyire számíthatott, de ma este más volt a helyzet.

Ezért történt, hogy amikor megengedték neki, hogy lebonyolítson egy telefonhívást, nem Kirbyt, hanem Hannah-t kereste.

Ha már itt tartunk, *hol marad* a húga? Már egy óra is eltelt azóta, hogy felhívta telefonon.

Piper ide-oda hajlongva feszengett, vészesen közel állva ahhoz, hogy a kezét a testére tapasztva fogja fel a vizeletét.

– Ki kényszerít téged arra, hogy bézs színű nadrágot viselj? – kérdezte zihálva. – Ez rémes.

– Igazad van. – A foglárnök odafordította felé a tenyerét. – Ebben egyetértünk.

– Szó szerint bármilyen más szín jobb lenne. Sőt, nadrág nélkül is jobb lenne.

Piper próbálta elterelni a figyelmét arról, hogy csernobili katasztrófa készül kitörni az altestében, és tovább fecsegett, ahogy azt a kellemetlen helyzetekben tenni szokta.

– Nagyon jó alakod van pedig, zsarukám, de olyan ez, mint a tízparancsolat egyike. Senkinek sem lenne szabad ilyet viselnie.

A nő felvonta a szemöldökét.

– Te nyugodtan viselhetnél ilyet.

– Igazad van – fakadt ki Piper. – Abszolút megtehetném.

A börtönőr nevetése sóhajba fulladt.

– Mégis, hogy gondoltad, hogy ekkora káoszt csinálsz ma este?

Piper kissé összecsuklott.

– A pasim ma kidobott. És közben, egész idő alatt... még csak a szemembe sem nézett. Azt hiszem, csak azt akartam, hogy vegyenek észre. Ismerjenek el. Ünnepeljenek, ahelyett, hogy semmibe vesznek. Érted?

– Úgy érezted, megvetnek, és úgy viselkedtél, mint egy bolond. Nem állíthatom, hogy nem voltam még hasonló helyzetben.

– Tényleg? – kérdezte Piper reménykedve.

– Persze. Ki nem dobta még be a barátja összes ruháját a fürdőkádba, és öntött rá hipót?

Piper arra gondolt, hogyan válik foltossá Adrian Tom Ford öltönye, és beleborzongott.

– Nem semmi – suttogetta. – Talán csak ki kellett volna szűrnom a kerekeit. Az legalább legális.

– Az... nem legális.

– Oh. – Piper színpadias kacsintással nézett a börtönőrre.
– *Vettem.*

A nő megrázta a fejét, és mindkét irányban végigpillantott a folyosón.

– Rendben, nézd csak... Nyugodt éjszakánk van. Ha nem csinálsz balhét, akkor megengedem, hogy használd a valamivel kevésbé mocskos mosdót.

– Ó, köszönöm, köszönöm, köszönöm!

A kulcsomóját a kulcslyuk fölé tartva a börtönőr komoly tekintettel nézett rá.

– Van nálam sokkoló.

Piper követte megmentőjét a folyosón a mellékhelyiségbe, ahol gondosan felhajtotta Valentino szoknyája alját, és enyhítette a hólyagját feszítő nyomást. Addig nyögdecsejt, amíg az utolsó csepp is távozott belőle. Miközben kezét mosott a kis mosdókagylóban, megakadt a szeme a tükkörképén. Mintha egy mosómedve szempárja nézett volna vissza rá. Elkenődött rúzs, lelapult haj. Messze volt már attól, ahogyan belevágott ebbe az éjszakába, és nem tehetett róla, de úgy érezte magát, mint egy csatából visszatérő katonára. Azzal a céllal indult el, hogy elterelje a figyelmet a szakításról, nemde?

Egy Los Angeles-i rendőrségi helikopter, amely a feje felett körözött, miközben ő vezette a kongát táncolók sorát, egyértelműen megerősíteni látszott, hogy ő Los Angeles uralkodó partikirálynője. Valószínűleg. A telefonját elkobozták, miközben rabosították – lefotózták, és ujjlenyomatot

vettek tőle –, így nem tudhatta, mi történik közben az interneten. Már bizserogtak az ujjai a vágtyól, hogy rákattintson néhány alkalmazásra, és pontosan ezt is fogja tenni, amint Hannah megérkezik, hogy letegye érte az óvadékot.

A tükörképét nézegetve meglepődve konstataálta, hogy az internetezés lehetősége nem dobogtatta meg a szívét, mint korábban. Talán mert darabokra tört?

Piper felfortyant, és eltolta magát a mosdókagylótól. Mielőtt kilépett, a könyökével nyomta le a kilincset. Nyilvánvalóan megviselte az éjszakázás – ekkor már majdnem hajnali öt óra volt. Miután alszik egy kicsit, a napot azzal tölti majd, hogy lubickol a gratuláló üzenetekben és új követői áradatában. Minden rendben lesz.

Mielőtt az őr ismét rákattintotta volna a bilincset, hogy aztán visszaterelje a cellájába, odaszólt nekik egy másik a folyosó túlsó végéből.

– Hé, Lina! Bellingerért letették az óvadékot. Hozd le az irodába!

Piper karja győzelemittasan lendült a magasba.

– *Igen!*

Lina elnevette magát.

– Gyerünk, szépségkirálynő!

Piper új erőre kapva szökdécselt a foglárzó mellett.

– Lina, ugye, ez a neved? Jövök neked eggyel.

Összeszorította a kezét az álla alatt, és győzelmi csücsörítést villantott.

– Köszönöm, hogy ilyen kedves voltál hozzám.

– Ne tulajdoníts ennek különösebb jelentőséget! – húzta ki magát az őr, bár az arckifejezése elégedettséget sugárzott.

– Csak nem volt kedvem feltörölni utánad a pisit.

Piper elnevette magát, és várta, hogy Lina kinyissa az ajtót a szürke folyosó végén. És ott találta Hannah-t az irodában, pizsamában és baseballsapkában, amint félig csukott szemmel papírokat töltött ki.

Pipert melegség járta át a húga láttán. Külsőleg semmiben sem hasonlítottak egymásra, és még annál is kevesebb közös belső tulajdonságuk volt, de nem létezett senki más rajta kívül, akit Piper felhívhatott volna a legnagyobb bajban. A két

nővér közül Hannah volt az önállóbb és megbízhatóbb, még akkor is, ha létezett egy laza és lusta hippis oldala.

Míg Piper magasabb volt, addig Hannah-t törpének gúnyolták gyerekkorában, és sohasem érte utol az iskolatársait a középsuliban sem. Most egy UCLA feliratú pulcsival fedte el vékony testét, homokszőke haja kikandikált az egyszínű piros sapka alól.

– Rendben vagyunk? – kérdezte Lina az íróasztal mögött görnyedő, keskeny szájú férfit. Az intett neki, anélkül, hogy felpillantott volna.

– A pénz mindent megold.

Lina ismét leoldotta Piper bilincseit, és elviharzott.

– *Hannnnns* – nyöszörgött Piper, és átkarolta a testvérét.

– Ezt még visszafizetem neked. Egy hétig én végzem helyetted a házimunkát.

– Nekünk nem is kell házimunkát végeznünk otthon, te retek.

Hannah ásított, majd megdörgölte a szemét az öklével.

– Miért van ilyen erős füstölőszagod?

– Oh. – Piper megszagolgatta a vállát. – Azt hiszem, a jósnő túl sokat gyújtott meg belőle.

Kiegyenesedett és hunyorított.

– Fogalmam sincs róla, honnan értesült a buliról.

Hannah eltátotta a száját. Úgy tűnt, valamennyire legalábbis felébredt. A szeme mogyoróbarna volt, míg Piperé babakék.

– Csak nem azt jósolta neked, hogy egy dühöngő mostohaapa vár rád a jövőben?

Piper összerezzent.

– Uff. Volt egy olyan érzésem, hogy nem kerülhetem el Daniel Q. Bellinger haragját.

Nyújtogatta a nyakát, hátha látja, hogy valaki visszahozza a telefonját.

– Honnan tudhatta meg?

– A hírekből, Pipes. A hírekből.

– Értem.

Piper sóhajtott, majd végigsimította ruhája gyűrött szoknyarészét.

– De semmi olyasmi, amit az ügyvédek ne tudnának elintézni, ugye? Remélem, Daniel megengedi, hogy lezuhanózzak, és aludjak egyet, mielőtt megtartja híres kiselőadásai egyikét. Jelenleg egy két lábon járó *előtte* fotó vagyok.

– Ugyan már, remekül nézel ki! – mondta Hannah, és megrándult az ajka, miközben odakanyarította kacskaringós aláírását a papírlap aljára. – Mindig remekül nézel ki.

Piper táncmozdulatot tett.

– Viszlát, Lina!

Piper már a rendőrörsről kifelé menet kiáltotta ezt. Úgy babusgatta szeretett telefonját, mint egy újszülöttet. Az ujjai már remegtek a vágtyól, hogy használhassa. A hátsó kijárat-hoz irányították, ahová Hannah leparkolhatta a kocsi. Azt mondták nekik, hogy ez a protokoll. Amint Piper kilépett az ajtón, nyomban körülvették a fotósok.

– Piper! Ide, ide!

A hiúsága felhorgadt benne, mint egy pterodaktilus.

Kavargott a gyomra az idegességtől, de gyors mosolyt villantott a fotósok felé, majd leszegte a fejét, és a lehető leggyorsabban lépdelt Hannah várakozó dzsipje felé.

– Piper Bellinger! – kiáltotta az egyik paparazzo. – Hogy telt az éjszakád a börtönben?

– Megbántad, hogy az adófizetők pénzét pazaroltad?

Piper magassarkú cipőjének orra megakadt ekkor egy repedésben, és kis híján arccal az aszfaltra zuhant, de az utolsó pillanatban elkapta a Hannah által kinyitott ajtó szélét, és bevetette magát az anyósülésre. Amint becsukódott a dzsip ajtaja, kizárta a rá záporozó kérdéseket, de az utolsó, amelyet még hallott, ott visszhangzott a fejében.

Az adófizetők pénzének pazarlása? Ő csak egy partit rendezett, nem igaz?

Rendben, elég sok rendőrré volt szükség ahhoz, hogy feloszlassák, de hát mindez Los Angelesben történt. A rendőrségnek nem csak az a dolga, hogy az ilyen eseményekre várjon?

Jó, jó, ezt a kérdést még ő maga is pimaszknak érezte. Mintha kiváltságos lenne.

Hirtelen elmúlt az iménti lelkesedése, hogy megnézze a közösségimédia-oldalait.

Izzadó tenyerét ruhájába törölte.

– Senkit sem akartam kellemetlen helyzetbe hozni, sem pedig pénzt pazarolni. Nem gondolkodtam ennyire előre – mondta Piper halkan, és amennyire csak a biztonsági öv engedte, a hűga felé fordult. – Ez gáz, Hanns?

Hannah beleharapott az alsó ajkába, és a kezét a kormányon tartva lassan navigálni kezdett az emberek között, akik eszelősen kattingatták a fényképezőgépeiket, hogy lekapják Pipert.

– Semmiképp sem jó – felelte egy kis szünet után. – De hé, régebben is voltak hasonló húzásaid, emlékszel? Az ügyvédek azonban mindig megtalálják a módját, hogy megoldják. És holnap már valami mással fognak foglalkozni.

Hannah kinyújtotta a kezét, és megérintette az érintőképernyőt, mire halk dallam árasztotta el az utasteret.

– Ezt hallgasd meg! A tökéletes számot állítottam be neked erre az alkalomra.

A REO Speedwagon „Prison Women” komor dallama szállt feléjük a hangszórókból. Piper hátravetette a fejét, nekivágva a koponyáját a fejtámlának.

– Nagyon vicces.

Néhány másodpercig a térdén tartotta a telefonját, majd kihúzta magát, és megnyitotta az Instagramot.

Ott volt... A fénykép, amelyet kora hajnalban posztolt, az időbélyegző szerint 2:42-kor. Kirby, az áruló készítette Piper telefonjával. A felvételen egy férfi vállán ült, akinek a nevét képtelen volt felidézni – bár voltak homályos emlékei arról, hogy azt állította, a Lakers csapatában játszik... Piper egy szál bugyit és mellszalagot viselt, de ha lehet ezt mondani, esztétikusan. Valentino ruhája egy nyugágyon pihent a háttérben. Körülötte tűzijátékok robbantak, mint július negyedikén. Piper alakja körül szikrák szálltak és füst gomolygott. Úgy festett, mint egy elektromos ködből kiemelkedő istennő – és maga a fénykép már közel egymillió lájkot kapott.

Egy belső hang azt mondta Pipernek, hogy ne tegye, mégis rákoppintott a képernyőre, hogy lássa, *kik* lájkolták a képet. Adrian nem tartozott közéjük.

Ami nem is baj. Egymillió más embernek viszont tetszett, nem igaz?

Csak hogy nem ők jártak vele három hétig.

Számukra nem volt több, mint egy kétdimenziós kép. Ha több mint három hetet együtt töltenének Piperrel, akkor vajon ők is továbbgörgetnének? Hagynák, hogy eltűnjön a hozzá hasonló ezer másik lány között?

– Hé – mondta Hannah, és leállította a dalt. – Minden rendben lesz.

Piper nevetett, de erőltetettnek érezte, ezért rövidre zárta.

– Tudom. Mindig minden jóra fordul.

Összepréselte az ajkát.

– Szeretnéd, hogy meséljek a vizes bokszeralsós versenyről?

Harmadik fejezet

*N*em volt minden rendben, mint kiderült.

Sőt, semmi sem volt rendben.

Legalábbis a mostohaapjuk, Daniel Bellinger, a köztisztelenben álló Oscar-díjas filmproducer, filantróp és aktívan versenyző vitorlázó szerint.

Piper és Hannah megpróbáltak észrevétlenül belopózni Bel-Air-i villájuk hátsó bejáratán keresztül. Akkor költöztek ide, amikor Piper négyéves volt, Hannah pedig kettő, miután az édesanyjuk férjhez ment Danielhez. Már egyikük sem emlékezett arra az időszakra, amikor még máshol laktak. Néha-néha, amikor Piper megérezte az óceán illatát, az emlékei áttörtek a múlt ködén, emlékeztetve őt a csendes-óceáni északnyugati városra, ahol született, de nem volt semmiféle érdemleges konkrétum, ami támpontot jelentett volna számára, és az emlékképek elszálltak, még mielőtt beléjük kapaszkodhatott volna.

Most pedig a mostohaapja haragjával kellett szembesülnie. Ez egyértelmű volt.

A híres férfi napbarnított arcára kiült az indulat, kifejeződött csalódott fejrázásában, miközben a két lányt nézte, akik egymás mellett ültek a kanapén az otthoni irodájában. Mögötte díjak csillogtak a polcokon, bekeretezett filmplakátok lógtak a falakon, L alakú íróasztalán pedig két másodpercenként felvillant a telefonja, amelyet a közelgő fejmosás miatt lenémített. A lányok édesanyja pilatesórán volt, és ezek szerint ki akart maradni mindebből. Piper emiatt volt

a legidegesebb. Maureen jelenléte általában megnyugtatóan hatott a férjére – Daniel pedig minden volt most, csak nyugodt nem.

– Daniel? – Piper igyekezett derűs hangot megütni, majd a füle mögé simított egy rakoncátlanokdó tincset. – Nem Hannah hibája, ami történt. Nem gond, ha ő most már elmegy és lefekszik?

– Itt marad. – Daniel szigorú pillantást vetett Hannah-ra. – Megtiltottuk neked, hogy letedd érte az óvadékot, és te mégis megtetted.

Piper megrökönyödve nézett a hűgára.

– Mit csináltál?

– Mégis mit kellett volna tennem?

Hannah lekapta a sapkáját, majd begyúrte a térdei közé.

– Ott kellett volna hagyjalak téged, Pipes?

– Igen – felelte Piper lassan. Egyre erősödő rémülettel nézett mostohaapjára. – Mit akartál, hogy mit tegyen? *Hagyjon ott engem?*

Daniel idegesen beletúrt a hajába.

– Azt hittem, már régen megtanultad a leckét, Piper. Vagy inkább *leckéket*, többes számban. Mindig minden istenverte buliba elmentél, amit Los Angeles és a Szilícium-völgy között rendeztek, de eddig ez nekem egy vasamba sem került, és nem kellett úgy éreznem magam miattad, mint egy idióta.

– Jaj! – Piper visszasüppedt a kanapé párnái közé. – Nem kellene ilyen szigorúnak lenned.

– Nem kellene... – Daniel csalódott hangot adott ki, és két ujjal összecsiszte az ornyergét. – Huszonnyolc éves vagy, Piper, és még semmit sem kezdél az életeddel. Semmit. Minden lehetőség adott számodra, és mindent megkaptál, amit csak kívánhattál, és nem tudsz mást felmutatni azon kívül, hogy... digitális egzisztenciád van. Az pedig *semmit sem* jelent.

Ha ez igaz, akkor valóban egy nagy nulla vagyok, gondolta Piper.

Felkapott egy díszpárnát, és odaszóritotta háborgó gyomra fölé. Hálás pillantást vetett Hannah-ra, amikor ő odanyúlt, hogy megszimogassa a térdét.

– Daniel, sajnálom. Tegnap este túl voltam egy rémes szakításon, és aztán elszaladt velem a ló. Soha többé nem teszek ilyesmit.

Daniel mintha kissé megnyugodott volna. Visszavonult az íróasztalához, és rátámaszkodott a szélére.

– Nekem soha semmi sem pottyant az ölembe. Kifutófiúként kezdtem a pályámat a Paramountnál. Elmentem a szendvicsrendelésekért, kávét hoztam. Mindenes voltam, amíg végig nem jártam a ranglétrát a filmes szakmában.

Piper bólintott, és igyekezett mélységes érdeklődést mutatni, annak ellenére, hogy Daniel minden áldott vacsorapartin és jótékonyági rendezvényen elmesélte ugyanezt a történetet.

– Ugrásra készen álltam, felvértezve a tudással és nagy lendülettel, csak vártam a lehetőségre, hogy megragadhasam – Daniel ekkor összeütötte két öklét –, és sohasem néztem vissza.

– Ekkor kértek fel, hogy dolgozz együtt Corbin Kidderrel – idézte emlékezetből Piper.

– Úgy van.

A mostohaapja lehajtotta a fejét, elégedetten konstatálva, hogy a lánya figyel rá.

– A rendező mellett dolgozhattam. Nemcsak szenvedélyesen és lelkesen adtam elő a szöveget, hanem *javítottam* is rajta ott, ahol unalmas volt. Hozzátettem a saját ötleteimet.

– És felvettek dramaturgasszisztensnek. – Hannah sóhajtván mondta ezt, és a kezét tördelve várta, hogy a férfi befejezze a sokszor elismételt történetet. – Egyenesen Kubrick mellé.

Daniel az orrán keresztül fújta ki a levegőt.

– Úgy van. És ezzel vissza is tértem oda, ahonnan kiindultam.

Felmutatta és megmozgatta a mutatóujját.

– Piper, túlságosan is elkényelmesedtél. Hannah legalább megszerezte a diplomáját, és van egy jól fizető állása. Még ha szívességeket is kellett kérnem ahhoz, hogy megkapja a helyszínfelderítői melót, ő legalább eredményes.

Hannah felhúzta a vállát, de egy szót sem szólt.

– Érdekelne téged egyáltalán az, ha az öledbe pottyanna egy lehetőség? Nincs benned semmiféle indíttatás, hogy vidd valamire. Vagy hogy bármit is tegyél. Miért is csinálnál valamit, amikor élheted ezt az életet, amit eddig biztosítottam neked, és a motivátlanságodat kényelemmel jutalmaztam? Ezzel csak azt segítettem elő, hogy egy helyben toporogj, miközben boldogan nem csinálsz semmit.

Piper felnézett a férfira, akit az apjának tekintett, és döbbenetesen vette tudomásul, hogy az ilyen negatív színben látja őt. Bel-Airben nőtt fel. Nyaralni járt, medencés partikat tartott, és híres színészek köreiben forgolódott. Ez volt az az élet, amelyet ismert. Egyetlen barátja vagy barátnője sem dolgozott. Mindössze maroknyian vették közülük a fáradságot, hogy egyetemre vagy főiskolára menjenek. Mi értelme volt a diplomának? Hogy pénzt keressenek? Enélkül is dúskáltak a javakban.

Ha Daniel vagy az édesanyja valaha is arra biztatta volna, hogy csináljon valami mást, Piper nem emlékezett ilyen témájú beszélgetésre. A motiváció olyasvalami, amivel mások születtek? És amikor eljött az idő, hogy a saját lábukra álljanak, és boldoguljanak a világban, egyszerűen csak cselekedtek? Egész idő alatt keresnie kellett volna valamiféle célt?

Furcsa módon az általa eddig kiposztolt inspiráló idézetek egyike sem adott választ ezekre a kérdésekre.

– Nagyon szeretem édesanyátokat – folytatta Daniel, mintha olvasott volna Piper gondolataiban. – Különböző aligha lettem volna ennyire türelmes veled ilyen sokáig. De Piper... ezúttal túl messzire mentél.

Piper a férfira pillantott, és remegni kezdett a térde közben. Beszélt vele valaha is ilyen rezignált hangon? Ha igen, úgy nem emlékezett rá.

– Tényleg? – kérdezte suttogva.

Hannah megmozdult mellette, ami jelezte, hogy ő is felfogta a pillanat súlyát. Daniel biccentett.

– A Mondrian tulajdonosa fogja finanszírozni a következő filmemet. – Ez a hír úgy érte őket, mintha gránát csapódott volna az iroda közepén. – Finoman szólva sem örül a tegnap este történeteknek. Miattad úgy tűnik, mintha nem

lenne biztonságos hely a szállodája. Őt is nevetségessé tette ezzel. És ami még rosszabb, akár fel is gyújthattad volna azt az istenverte hotelt.

Szigorú tekintettel szuggerálta Pipert, várva, hogy fel fogja az általa mondottakat.

– Azzal fenyegetőzött, hogy csökkenti a költségvetést, Piper. Nagyon komoly összegekről van szó, ez a film nem fog elkészülni az ő finanszírozása nélkül. Legalábbis addig biztosan nem, amíg nem találok egy másik támogatót. És ebben a gazdasági helyzetben ez akár évekbe is telhet.

– Sajnálom – lehelte Piper, és attól, hogy felmérte tettének következményeit, még mélyebbre süppedt a kanapé párnái közé. Tényleg elbaltázta Daniel egyik projektjét, csak azért, hogy posztolhasson egy bosszúból készült pillanatképet, és úgy érezhesse, hogy győztesként jött ki a szakításból? Ennyire könnyelműen és ostobán viselkedett?

Vajon igaza volt Adriannek?

– Nem tudtam. Én... Fogalmam sem volt róla, hogy kié az a szálloda.

– Nem, persze, hogy nem tudta. Kit érdekel, hogy kit érintenek a tetteid, igaz, Piper?

– Igazad van.

Hannah a homlokát ráncolva előrébb ült.

– Nem kellene ennyire keménykedned vele. Nyilvánvalóan már rájött, hogy hibázott.

Daniel arca rezzenéstelen maradt.

– Nos, ezért vállalnia kell a következményeket.

Piper és Hannah egymásra néztek.

– Mit értesz az alatt – Piper macskakörömöt mutatott az ujjával a levegőben –, hogy „vállalni a következményeket”?

A mostohaapjuk ráérősen megkerülte az íróasztalát, majd kinyitotta a legalsó irattartó fiókot. Mindössze egyetlen pillanatig tétovázott, mielőtt kihúzott belőle egy mappát. Megkocogtatta az asztali naptárát, majd összehúzott szemmel figyelte az ideges nővéreket.

– Nem sokat beszéltünk a múltatokról. A házasságom előtti időszakról. Bevallom, leginkább azért, mert önző va-

gyok, és nem akartam, hogy ez emlékeztessen arra, hogy ő valaki mást is szeretett előttem.

– Auu – mondta Piper automatikusan. A mostohaapja nem vett róla tudomást.

– Mint tudjátok, az édesapátok rákhalász volt. A washingtoni Westportban élt, ugyanabban a városban, ahol az édesanyátok született. Hangulatos kis hely.

Piper felkapta a fejét az édesapja említésére. Henrynek hívták és királyrákra halászott. Fiatalon halt meg, a Bering-tenger jeges mélységeibe veszett. Piper tekintete az ablakra tévedt, és az azon túli világot fürkészve próbált visszaemlékezni rá, mi történt vele *azelőtt*, hogy élni kezdte a mostanáig tartó fényűző életét, amelyhez olyannyira hozzászokott. Élete első négy évének tájai és színei már elérhetetlen távolságra kerültek tőle, de az édesapjuk kinézetét még fel tudta eleveníteni. Emlékezett rekedtes nevetésére, a bőréből áradó sós víz illatára. Az édesanyja akkori, az apját visszhangzó nevetésére, amely meleg és kedves volt.

Nem tudta felidézni azt a másik időszakot és helyet, képtelen volt felfogni, hogy mennyire más volt minden, mint a mostani helyzetében – pedig már sokszor próbálkozott vele. Ha Maureen, az akkor gyászoló özvegy nem költözött volna Los Angelesbe, és nem lett volna olyan vonzó megjelenésű és annyira ügyes a varrásban, akkor nem kapott volna munkát a ruhatárban, amikor Daniel az első filmjén dolgozott. A férfi nem szeretett volna belé, és ők nem élhetnének így, ilyen fényűzően, mint most: legfeljebb álmódzhattak volna egy ilyen életstílusról. Maureen is egy másik, elképzelhetetlen idősíkban létezett volna.

– Westport – ismételte Hannah, mintha ízlelgetné a szót.
– Anya sohasem árulta el nekünk a nevét.

– Igen, nos... Tisztában vagyok vele, hogy milyen fájdalmas lehetett számára mindaz, ami történt.

A férfi szipogott, majd ismét megütögette a mappa élet.

– Most már nyilvánvalóan jól van. Az nem kifejezés, hogy jól érzi magát. – Csend támadt. – A westporti férfiak... a királyrákszezonban kihajóznak a Bering-tengerre, hogy megkeressék az egész éves jövedelmüket. De ez sokszor ki-

számíthatatlan. Néha nagyon kevés rákot fognak, és akkor csak egy kisebb összeget oszthat szét egymás között a nagy létszámú legénység. Ezért aztán édesapátok egy kis bárt is működtetett.

Piper szája mosolyra húzódott. Ennél többet még soha senki sem mesélt neki a biológiai apjáról, és ezek a részletek... olyan érzése volt, mintha érmék hullottak volna egy üres befőttesüvegbe, és lassan megtöltenék azt. Többre vágyott ennél. Mindent szeretett volna tudni erről a férfiről, akiről csak egyetlen emlékképet őrzött: a hahotázó nevetését.

Hannah megköszöri a torkát, a combját Piper combjához szorította.

– Miért mondd el nekünk mindezt éppen most? – Hannah a szája szélét harapdálta. – Mi van abban a mappában?

– A bár alapító okirata. A végrendeletében rátok hagyta az épületet, kettőtökre, a lányaira.

Daniel letette a mappát az asztalára, és kinyitotta.

– Valamikor réges-régen megbíztam egy gondnokot, hogy ne romoljon le az épület állaga, de az igazat megvallva, egészen mostanáig megfeledeztem róla.

– Ó, istenem... – mormolta Hanna az orra alatt, nyilvánvalóan előre sejtve a beszélgetés kimenetelét, amit Piper még nem fogott fel. – Te ezzel azt akarod...

Daniel sóhajtott Hannah félbeszakadt mondata hallatán.

– A befektetőm azt várja tőlem, hogy bizonyítsam be, megbántad, amit tettél, Piper. Ő is a maga erejéből lett azzá, aki, ahogyan én is. És elvárja tőlem, hogy neveljem meg az elkényeztetett, gazdag lányomat. – Piper összeresztette, de a férfi ezt nem vette észre, mert a mappa tartalmát böngészte. – Normális esetben azt mondanám bárkinek, aki követel tőlem valamit, hogy húzzon el melegebb éghajlatra... de a megérzésem azt diktálja, hogy meg kell tanulnod a saját lábodon állni.

– Mit értesz az alatt – Piper ismét idézőjelet mutatott az ujjaival –, hogy „a saját lábamon álljak”?

– *Úgy értem*, hogy ki kell lépned a komfortzónádból. Konkrétabban arra gondolok, hogy elutazol Westportba.

Hannah-nak tátva maradt a szája. Piper előrehajolt.

– Várjunk csak! Micsoda? És mégis mennyi időre? És mit kellene ott csinálnom?

Pánikba esett, tekintetét Hannah-ra szegezte.

– Anya tud erről?

– Igen – mondta Maureen az iroda ajtajából. – Tudok róla.

Piper nem akart hinni a fülének.

– Három hónap, Pipes. Ennyi ideig ki fogod bírni ott. És remélem, hogy habozás nélkül megteszed, mert csak így marad meg a filmem költségvetése.

Daniel megkerülte az íróasztalt, és Piper ölébe ejtette a mappát.

Piper úgy bámulta, mintha valami csótány lenne.

– Van egy kis lakás a bár felett. Odatelefonáltam, hogy biztosan ki legyen takarítva. Nyitok neked egy bankszámlát, ami eleinte fedezi a kiadásaidat, de utána... – Ó, mennyire elégedettnek tűnt ekkor Daniel! – Magadra leszel utalva.

Piper gondolatban listát készített az összes gáláról és divatbemutatóról, amelyre a következő három hónapban kerülhet sor, majd felpattant, és könnyörgő pillantást küldött az édesanyja felé.

– Anya, te tényleg hagyod, hogy elküldjön? – Piper tántorgott. – Mégis mit kellene tennem? Például halásszak, hogy megéljek valamiből? Még azt sem tudom, hogyan kell pirítóst készíteni.

– Biztos vagyok benne, hogy rá fogsz jönni – mondta Maureen halkán és együttérzően, de határozott arckifejezéssel. – Ez az egész jót fog tenni neked. Majd meglátod. Talán még magadról is megtudsz pár új dolgot.

– Nem.

Piper megrázta a fejét. Hát nem éppen tegnap este jutott el a felismerésig, hogy ő semmihez sem ért a bulizáson meg azon kívül, hogy dögösen nézzen ki? Nem volt meg benne a túlélés képessége, amire szüksége lenne ahhoz az élethez, ami ezeken a falakon túl várt rá. De ezzel is meg fog birkózni, feltéve, hogy ismerős közegben marad. Odakint *szembetűnő* lenne az alkalmatlansága, a haszontalansága.

– Én... nem megyek el oda.

– Akkor nem fizetem ki az ügyvédi költségeidet – mondta Daniel vonakodva.

– Remegek – suttogta Piper, és felemelte törékeny, remegő kezét. – Nézz csak rám!

Hannah átkarolta a nővérét.

– Én is veled megyek.

Daniel nem akart hinni a fülének.

– És mi lesz a munkáddal? Minden követ megmozgattam Sergeinél, hogy megszerezsem neked azt az áhított pozíciót a filmgyárban.

Sergei nevének említésére, akibe Hannah hosszú ideje szerelmes volt, Piper úgy érezte, hogy ha csak a másodperc töredékéig is, de a húga elbizonytalanodott. Már egy éve epekedett a fiatalabb Bellinger lány a hollywoodi feltörekvő rendező után, akinek debütáló filmje, a *Nobody's Baby* Cannes-ban elnyerte az Arany Pálmát. A balladák többsége, amelyeket Hannah hallgatni szokott a szobájában, ennek a heves rajongásnak volt betudható. A húga szolidaritását látva összeszorult Piper torka, de semmiképp sem hagyta volna, hogy az ő viselt dolgai miatt kedvencét is száműzzék Westportba. Piper maga sem törődött még bele, hogy távoznia kell.

– Daniel biztosan meggondolja még magát – suttogta Hannah-nak a száját féloldalasan tartva. – Minden rendben lesz.

– Nem fogom meggondolni magam – dörrent rá Daniel, aki megbántottnak tűnt. – Július végén elutazol oda.

Piper fejszámítást végzett.

– Az már csak alig néhány hét!

– Mondanám, hogy használd ki az időt arra, hogy elintézed a dolgaidat, de neked nincs semmi dolgod az égadta világon.

Maureen felszisszent.

– Azt hiszem, ennyi elég lesz, Daniel.

Megrovó arckifejezéssel kitéssékelte a megdöbbsent testvéreket a helyiségből.

– Gyerünk! Szánjunk egy kis időt arra, hogy megemészszétek ezt!

A három Bellinger együtt ment fel a lépcsőn a harmadik szintre, ahonnan Hannah és Piper hálószobája a szőnyeggel borított folyosó két ellentétes oldalán nyílt. Bementek Piper szobájába, letelepedtek az ágy szélére, majd úgy figyelték Pipert, mintha orvostanhallgatók lennének, akiknek diagnózist kell felállítaniuk. A kezét a nővére térdére téve Hannah az arcát fürkészte.

– Hogy érzed magad, Piper?

– Tényleg nem tudnád rávenni, anya, hogy gondolja meg magát?

Piper megköszöri a torkát. Maureen megrázta a fejét.

– Sajnálom, kicsim.

Odahuppant Piper mellé az ágyra, és megfogta erőtlen kezét. Hosszú pillanatokig hallgatott, szemmel láthatóan készült valamire.

– Azt hiszem, részben azért sem küzdöttem Daniel döntése ellen, hogy elküldjünk Westportba, mert... nos, lelkiismeret-furdalásom van, amiért annyi mindent eltitkoltam az édesapátookról. Sokáig hordoztam magamban a fájdalmat. És a keserűséget is. És mindent magamba fojtottam, és közben elhanyagoltam az ő emlékét. Ez hiba volt részemről.

Lesütötte a szemét.

– Westportba menni... annyit jelent, mint találkozni az édesapáddal, Piper. Ő maga volt Westport. Az emléke elevenebben él még abban a városban, mint gondolnád. Ezért nem voltam képes ott maradni, miután meghalt. Ott ő vett körül engem... és én annyira dühös voltam, mert úgy éreztem, hogy ez igazságtalanság. Még a szüleim sem tudtak szót érteni velem akkor.

– Ők mennyi ideig maradtak Westportban, miután te eljöttél onnan?

Ezt Hannah kérdezte, utalva a nagyszülőkre, akik időnként meglátogatták őket, bár ezek a látogatások egyre ritkultak, ahogy a két nővér idősebb lett. Amikor Daniel hivatalosan is örökbe fogadta Pipert és Hannah-t, úgy tűnt, a nagyszülei nem örültek ennek, és fokozatosan elsorvadt a kapcsolatuk Maureennal, noha ünnepek és születésnapok alkalmával továbbra is beszéltek egymással.

– Nem sokáig. Röviddel azután megvették a farmot Utah-ban. Messze a tengertől.

Maureen lepillantott a kezére.

– A város varázsa mindannyiunk számára megszűnt, azt hiszem.

Piper értette az édesanyja érvelését. Képes volt átérezni a bűntudatát. De az egész élete felborulni látszott most egy olyan férfi miatt, akit nem is ismert. Huszonnégy év telt el anélkül, hogy akár csak egy szó is elhangzott volna Henry Crossról. Az édesanyja nem várhatta el tőle, hogy most kapva kapjon a lehetőségen, csak azért, mert ő úgy döntött, hogy itt az ideje megszabadulni a bűntudattól.

– Ez nem igazságos – nyögte Piper, és hanyatt vágta magát az ágyán, összegyűrve az ekrűszínű Millesimo ágyneműt. Hannah is elterült mellette, egyik karjával átölelve Pipert.

– Csak három hónap – mondta Maureen, majd felállt, hogy távozzon a szobából. Mielőtt kilépett volna az ajtón, visszafordult, kezét az ajtókeretre téve. – Egy szó, mint száz, Piper. A férfiak Westportban... nem olyanok, mint amilyenekhez hozzászoktál. Nyersek és közvetlenek. Éltrevalóak, oly módon, ami... nem jellemző az ismerőseidre.

A tekintete a távolba révedt.

– Veszélyes munkát végeznek, és nem érdekli őket, hogy ez milyen félelemmel tölti el a nőket, ők újra meg újra tengerre szállnak. Mindig a tengert választják a nő helyett. És készek akár meghalni is, hogy azt csinálhassák, amit szeretnek. Ez fontosabb nekik, mint hogy otthon biztonságban legyenek.

Maureen hangjának szokatlan komolyságától Piper lefagyott.

– Miért mondod ezt nekem?

Az anyja finoman megvonta a vállát.

– A férfiakban rejlő veszély izgalmas lehet egy nő számára. Egészen addig, amíg már nem az. Aztán megsemmisítő. Tartsd ezt észben, ha úgy érzed... hogy vonzalmat érzel majd valaki iránt.

Úgy tűnt, mintha még többet is akart volna mondani enél, de végül koppintott kettőt az ajtókereten, és távozott, magukra hagyva a lányait, akik hosszasan bámultak utána. Piper hátranyúlt egy párnáért, amelyet átnyújtott Hannahnak.

– Fojts meg ezzel! Kérlek! Ez lenne a humánus megoldás.

– Veled megyek Westportba!

– Szó sem lehet róla. Mi lenne a munkáddal? És Sergeijel?

– Piper kifújta a levegőt. – Jó dolgok történnek itt veled, Hanns. Én pedig majd megtalálom a módját, hogy megbirkózzak ezzel a helyzettel.

Félig vicces, félig komoly arcot vágott.

– Biztosan vannak sugar daddyk Westportban is, ugye?

– Mindenképpen veled megyek.